

Doping.

J.l. zondag was het weer zo een dag. De Opa's met zoon en kleinzoon op de racefiets voor een tochtje van 56 km rond de Bredase beemden en door de Houtse linies. Buienradar gaf ons nog hoop op een beetje goed weer. Vanaf 10.30 uur droogde het op, om 11.00 uur waren de banden op spanning gebracht en ruilden wij, regenjasje op grijphoogte, de warme woning in voor een fris en winderige tocht.

Zuidwesten wind, dus langs golfbaan Bergvliet en Terheijden, via de Elsakker op weg naar het fietspad bij Prinsenbeek om richting Zevenbergen te gaan. Ik keek even om, de kleinzoon bleef achter, volgens zijn vader omdat hij "pap in de benen" had. Zou kunnen, dacht ik zo, hoewel.. Wat kwam mij als een schicht voorbij fietsen? Jawel, dezelfde kleinzoon probeerde de oudjes eruit te rijden. Deze Opa sprong naar zijn wiel en sprak af kop over kop te gaan rijden. Als een echte professional kreeg ik een armgebaar om over te nemen, dat ging zo om de 100 meter en we haalden een snelheid van 38 km/uur. De vader en de andere Opa volgden ons met een verbaasde blik.

Richting Zevenbergen kwam alles weer bij elkaar, en omdat er al ruim 25 km gereden was, werd even gestopt voor een snelle hap en wat drinken. Van nieuwe energie voorzien en weer op de fiets gestapt deed de wind wat al was ingecaluleerd, hij blies ons voort en zonder moeite werd het verkeerslicht bij de provinciale weg bereikt. Even naar de vlaggen kijken op het bedrijventerrein. Jawel, onze berekening klopte ook ditmaal, de wind was westelijk gedraaid en op de Achterdijk richting A16 deed de wind wat werd verwacht, lekker in de rug en daarbij een zonneschijn die de gezichten deed prikkelen.

Om in Made te komen hadden de wegwerkers een omweg bedacht. Het fietspad van Wagenberg richting Made wordt aan twee kanten ontdaan van die vreselijke betonplaten en vervangen door mooi nieuw glad zwart asfalt. Dus deze fietspaden hoeven wij in de toekomst niet meer te mijden. Via Helkant werden wij naar Made geleid over mooie wegen die voor mij nog totaal onbekend waren. En rustig!

Ja, in Made daar gebeurt van alles, dat weten wij. Op de klinkerweg richting Den Hout bedacht de kleinzoon dat het beter was om in de goot te gaan rijden, dat rolde beter. Om ons toch beter te kunnen volgen stuurde hij naar links om de weg op te rijden, maar had niet gezien dat er een hoogteverschil was van rijweg en goot. Klap, daar lag de kleinzoon. Zijn vader kon hem niet meer ontwijken en reed nog over zijn linkerhand. Op de vraag of hij pijn had kwam een stoer nee, maar enkele seconden later stortte hij ter aarde alsof hij alle botten in zijn lichaam had gebroken.

Ontdaan en verdrietig stapte hij moedeloos op de fiets. Hij kon niet meer, enkele tranen rolden over zijn wangen. Een grote achterstand was het gevolg en wij pasten ons tempo aan. Op zo een moment, ik helemaal winters ingepakt, ging mijn mobiel af. Eenmaal uit de onderste laag gepulkt hield de mobiel op met bellen. Zal de vrouw wel zijn geweest.

Intussen sta je wel weer met twee benen op de grond. Ik bedacht dat het leuk zou zijn deze rit af te sluiten met een maagvuller. Ik sprak de kleinzoon aan en vroeg hem of hij trek had in een pannenkoek. Zijn gezicht klaarde op, en wat wij niet konden bevroeden, ook zijn motivatie om weer te gaan fietsen. Meteen kwam de vraag of wij toch maar de kasseienstrook van Den Hout zouden "meepakken", en wat ons nog het meest verbaasde, hij nam resoluut de kop en bracht het tempo vlotjes omhoog. De bestelde pannenkoek werd in recordtempo naar binnen gewerkt en een dikke lach kwam rond zijn mond. Jawel een pannenkoek als motivatiemiddel, ook prestatiebevorderend. Het zal nooit op de UCI-lijst van verboden middelen komen te staan, dat is zeker.

